

ЧУДОМИР ЕНОРИЯТА

chitanka.info

Те и без това се карат и мразят долненци и горненци, ама от известно време работата се много усложни.

— Защо се мразят? — ще попитате.

Долненци например не обичат горненци, защото, като живеят по-нависоко, се смятат за боляри, а горненци мразят долненци, защото живеят долу, в ниското, и... долно качество хора един вид.

Долната махала на туй отгоре свършва с блата и тресавища, та няма накъде да расте и се развива, а горната — проснала се една равнина — цял ден в кучешки тръс да тичаш, не можеш я обиколи.

И щом е така положението, значи, хората си купуваха дворни места все нататък, купуваха, строиха, градиха, докато горната махала стана по-голяма.

И като стана по-голяма, наруши се равенството, значи, объркаха се много работите и се явиха неприятности.

— Не може така, отец — бръмна издебело един ден поп Глигор. — Справедливост няма, равенство няма. На горненските попове хем махалата им се удвои, хем сватби ден през ден, хем на умряло им поклепва клепалото начесто. Не става така!

— Воистина казваш, отец — допълни поп Йовчо. — Нашите енориаши — особени хора. Уж сиромаси, пък нито се вѣдят, нито мрат, нито нищо. Боже, прости ме! А там и маслосвети, и парастаси, че и курбани постоянно, гледам, правят. Миналата година нали служех два месеца в тяхната църква, когато беше болен поп Костадин — тръгни да рѣсиш из махалата, левчетата като луди скачат в менчето.

— Не може така! Не може! Прощение трябва на владиката, писмо трябва да се пише и много, много да не се маем, а да го направим с време. Тѣй и тѣй, дядо владика, ще речем, така и така стоят работите. Страда и населението, значи, и пресветата църква. Молим за ново разпределение на енориите. Така ще направим.

И нали е речено: сговорна дружина и в петѣк блажно руча — седнаха още същата вечер отчетата, натѣкмиха прощението, както трябва, и го изпратиха.

Получи го дядо владика, разгледа го, проучи го човекѣт от край до конец и по чиста съвест постави нови тридесет и пет къщи от горненската енория да се прехвърлят към долненската. По главната улица, значи, до Панковата фурна; оттам накѣм слѣнце-изгрѣва до

Тумпалови и след това направо надолу, чак до околийското управление, ще бъде границата.

Отрязва го дядо владика, сложи му резолюцията, тегли му отдолу един подпис, усукан и замотан на девет възела, и го препрати на наместника за изпълнение.

Бря, ами сега!

Може ли ти го побра умът: първият чорбаджия в града, търговец, епитроп черковен и поклонник хаджи Койо хаджи Стойоолу да стане долненец?

Ами Тана Папучкина, гдето и кога с налми ходи из калния двор да храни кокошките, все перото на шапката ѝ стърчи като фантазия? Ами Ботьо Гайдурят, Червенакови, Тумпалът, Мъжкаркини — ще приемат ли този позор и озлостение на фамилията си, а?

Не и триста пъти — не!

Щом се пръсна слухът, че дошло решението, настъпи една суматоха, една бъркотия и тридесет и петте къщи като тридесет и пет кошера се роиха изведнъж и напълниха площада пред хаджи Койови.

— Долу владиката! — ревноха всички.

— Долу поп Глигор поганецът!

— Долу нечестивецът поп Йовчо!

— Земята да се продъни — долненци не ставаме!

— В горната черква са ни кръщавали, там ще ни опеят!

Викаха, крякаха, телеграми до Светия Синод пращаха, па като се застуди времето, поутигнаха и сякаш се забрави всичко.

Само старият хаджи Койо, който понеже беше отдавна в легло, не взе участие в митинга, не се примири и не забрави.

— Тишо, Пантелея — нареждаше задъхан той, — проклети да сте, синко, ако ме занесете в долненската черква, като почина. Проклети да сте вий и децата ви и на децата децата им. Не ща този беззъб козел да ми мърмори над главата. В кладенец ме пуснете, джигер ми вържете на краката и ме хвърлете на кучетата, ама в долненската черква не ща да влизам! Хубаво да знаете — книга ще оставя при съдията, целия си имот ще припиша на леля ви, ако ме не послушате. Нищо няма да ви оставя! Тъй да знаете! Видите ли, че почне да ми излиза душата, на гръб ли ще ме пренесете, с талига ли, с чергите ли ще ме дигнете двамата, ама отсреща у лелини ти искам да издъхна. В наша територия.

— Ама, тате...

— Тате-пате — няма тука! Каквото рекох, това ще стане!

Упорит беше старикът, упорит и богат, можеш ли да го не слушаш?

Лежи, пъшка, въздиша и все това повтаря.

Един ден се събуди по-добър и по-весел. Поиска даже да му сварят пилешка чорба. Разтичаха се снахи, дъщери, слугини, шетаха, бързаха, сготвиха я, но като му я поднесоха, погледна я само и си изви главата на другата страна. Към обед го хвърли в огън, унесе го и почна да бълнува. След това отвори очи, гледа, гледа без посока, надигна се на лакти по едно време и се развика:

— Панталея! Панталея! Бързо! Скоро, че отивам!

Втурнаха се всички, зачупиха ръце, завайкаха се, а той:

— Какво ме гледате! Дигайте ме! Носете ме отсреща! Умирам!...

Грабнаха го синовете му с дюшека заедно, помъкнаха го, а той, ококорил очи, стиска си душата под езика си и стои, подпрян на лакти. Щом дойдоха до средата на улицата, където беше границата между двете енории, отпусна се като подкосен, главата му се килна встрани и издъхна.

Много се караха тогава четирите попа от двете черкви на кого се пада да го опее и до бой беше допряла работата, защото беше починал в спорната зона. И два дни го държаха непогребан, ама доказа се нагледно и положително от свидетели, че кога му изскочила душата, главата и трупът били вече в горненската енория, а само краката му били оттатък. И го опя поп Костадин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.